

ניצחון עכשיו

על מנת לזכות בהכרה פלסטינית, ישראל חייבת לחזור למדיניות ההרתעה הו חיקה, ולהעניש את האויב בחומרה בכל פעם שהוא תוקף רק עקביות נשאת את סרבנות הפלסטינים

דואל פייס

אירועי הסניעות האחרונים בדרום סבניעים על כך שזגענו לרגע בו צריך לחשוב מחדש על הסכסוך הישראלי-פלסטיני. בעוד העיניים נחזי המחדתיכון עסקים בנשאים אחרים כמו המרוץ האיראני לגרעין, מלחמת האזרחים בלב תימן וסוריה, התקפנות המוסקית והצדחה, והגשת האפסידוניים הישנים איננו מעורבים.

מגנה, ישראל המשגשגת והחזקה איבדה תקודה ב"תהליך השלום" עם כשל גם של הסכמי אוסלו. גשיא כבית הלבן נהנה לרסק את תקופת העבר, גסיה שעוכרת לטובת ישראל: והסכאל העלבי הולך תוסה לאגטישימיות, כאשר המסרה של גרם שדכין יפלטת הלייבור הבריטית מדגים את השדך העוסף בפעולה ישראלית רחופה. לפני שם שח סדגכת שדכין יעלה לשלטון, ויהפוך את המערכה הפלסטינית לדרנה יותר מסוכנת עבור ישראל.

ההנהגה המקבלת אופחת שהסכסוך הישראלי-פסטיני יסתיים רק כאשר הדישת הפלסטינים יענו בצודה מספקת שתאפשר להם לקבל את קודסה של ישראל. זו השדיגנה ששלט, ללא שדדין מאח נחתמו הסכמי אוסלו בשנת 1993.

אך 25 השנים שחלפו כמו תבהידו כי גם הרוב המוחלט של הפלסטינים טעני מעדיך אחוז ב80 אחוז על סכך נתתיים וסטרם מהמאה האחרונה) לא מחפשו רד קיום בשלום עם ישראל, אלא את החיסול המשחלט של "הישות הציתית". עם עשדות סאלו של שני הצדדים, אין, פלא סכל סיכוני המשא ומתן כשלו לבסוף.

לכן אני מציע גישה שתה לחלוטין לפתרון הסכסוך, גישה שהיא בעצם חזרה לתודת ההרתעה והניצחון של האוסטרטג הציוני החשוב ביותר, העב ז'בוטינסקי. ישראל לא צריכה לנסות לרצות את אייביה, אלא להסיר אותה. בניגוד למה שניתן היה לחשוב, גם הפלסטינים וקוקים לניצחון ישראלי כדי להתקדם סטגסם והוכחי, בו הם מדרששים בקיצוניות אלישת, ולהפך לעם סבלית.

הבנת המצב הנוכחי מצריכה רילונ קשר לעבר, לסיומה של מלחמת העולם הראשונה ועלייתו של תאג' אמין אל חוסייני, הסנהג הפלסטיני והחדתי הוצעון. חוסייני היה זה שיזם את מדיניות הסיחה - הסיחה המחלט לקבל קיום של נטשות יהודית כלשה סכך ישראל - שנחתה היד הפלסטיני העיקרי טאח.

"מעצמות המערב צריכות לתמוך בישראל הנוהגת באופן חוקי ומוסרי. הן צריכות לדחות את התביעות הפלסטיניות בירושלים ולהעביר את השגרירות שלהן לעיר. לעמוד לצד צה ל כאשר הוא מעניש את הברברות הפלסטינית, ולהצטרף לארצות הברית בהקעת הפארסה של 'הפליטים'"

ההנרלים הפוליטיים בין הפלגים הפלסטינים בסוגיה זו הם טקטיים בלבד: הרשת הפלסטינית חותרת לחיסול ישראל באמצעות משא ומתן והשגת ויתורים, ואילו המאס נותר עקבי בעמדתו של רחיה מחלטת והשגתה באמצעים צבאיים.

במשך תקופה בת 75 שנים, מ1918 עד ל1993, היישוב היהודי שהפך בהמשך למדינת 'שאל, הגיב לסיווג הערבי במדיניות הרתעה - הגאת האויב מתוקפנות על ידי האיום בנקמה כראבת.

מדיניות ההרתעה זו, גם אם יושמה לאורך השנים באופן לא לגמרי משלם, בכל זאת סי עה לישראל להפך מטרף קל בשנת 1948 למעצמה צבאית בשנת 1993. ישראל הפכה למדינה דמוקרטית מצליחה, חזקה ועשירה, ועדיין עמדות שני הצדדים נותרו דומות כבטיסן. מדינאים ורעיונות, הסכמים ומלחמות באו והלכו, אך מדיניות הסיווג הפלסטינית נותרה בעינה.

ישראלית והגבירו את העוינות הפלסטינית הטעויות האלו הפכו באופן טריגי את "תהליך השלום" לתהליך בלתי נגמ של מלחמה.

תפסידו, זה בשבילכם

אז איך נחלצים מהמברי הסתום הזה ס רבע המאה? ההיסטוריה מראה לנו שמלחמת מגיעות לקיצו לא באמצעות משא ומתן אלא רד תבוסה וניצחון. לפי ההיסטוריון הצבאי ויקטור דיווים הנסון, "סכסוכים התמשכו לאורך ההיסטוריה כאשר האויב לא הבס הצלחה.

לחלוטין ולא נכפי עליו הרצונות המדיניים של הצד המצפה". הכוונה בתבוסה היא ויתור על שאיפות המלחמה. ניצחון משמעו - הטלת הרצון שלך על האויב בהצלחה.

זוהי אמת פשוטה והאוניברסלית אתה גם הפלסטינים מבינים היסב כך למשל, ביולי 2017 הסתי הפת"ח כי "הקמפיין עבור ירושלים החל בהצלחה ולא יפסק עד לניצחון ושחידד המקומות הקדושים מהכיבוש הישראלי".

הפלסטינים לא לבד. הגים ולוחמים מכל התקפת הסכימו על כך שניצחון הוא מטרת המלחמה. קחו לדוגמה את האוסטרטג הצבאי הסיני הקדום סון טסו, אשר סתב: "במלחמה יהיה אפוא עיקר מבוקשך הניצחון". הגנרל האמריקאי דאגלס מקארתר ציין כי "כניסה למלחמה ללא הרצון לנצח בה היא שגיאה פטאלית". מושג הניצחון אם כן היה במשך עידנים

בשנת 1993, מתוסכלים מטבעה האיטי והפאסיבי של ההרתעה, החליטו הישראלים לבחור בפתרון מהיר יותר לסכסוך. במסגרת הסכמי אוסלו הבטיח כל צד לזה שמנגד את הדבר שהוא רצה יותר מכל: הסרה וניצחון עבור ישראל; אוטונומיה וכבוד עצמי לפלסטינים.

אך בלהיטותה לסיים את הסכסוך ביצעה ישראל שלוש טעויות קשות. הראשונה הייתה להעניק ליאסר ערפאת, מנהיג של ארגון ריקטטודי ורצחני, שוחין בתנאים המדיניים מל יצחק רבין, ראש מפשלה של מדינה דמוקרטית וריבונת. השניאה השני ה הייתה האמונה בהצדחת ערפאת על כך שישכים להכיר בישראל, כאשר למעשה הוא ריח שיז עדיין שואפים לחסל אותה, שאיפה שרק התחזקה לאחר שקיבלו את השליטה ביהודה, שומרון ועזה. הטעות השלישית הייתה ביצוע ויתורים תחת האשליה שמלחמת מסתיימת מתוך רצון טוב, כאשר נמצאות, כל יתור ונסיגה רק סימנו חולשה

בתקופה המודרנית

לכן, על מנת לזכות בהסרה פלסטינית, ישראל חייבת לחזור למדיניות ההרתעה החזיקה, ולהעניש את האויב בחומרה בכל פעם שהוא תוקף. לרוגמה: כאשר נודות רקטות מעזה לעבר שטח ישראל, יש לקצץ בהקצבות המים, המזון והחשמל שמעניקה ישראל לרצועה.

זוהי הרתעה. מדובר ביותר מאשר טקטיקה נחושה מול האויב, בה אחוז חב ממשלות ישראל. משמעות ההרתעה היא פיתוח מדיניות עקבית שתשבור את סרבנות הפלסטינים, ותעורר אתם להכיר בישראל. כדי לעשות זאת יש למחוץ את השאיפת הפלסטינית להשתלט על שטחי הארץ, וכמו כן להפסיק לחלוטין את הרמוניזציה ליהודים שנעשית ברשות הפלסטינית. בנוסף, כדי לייסד יחסים נורמליים עם ישראל, הפלסטינים יצטרכו להכיר בקשר היהודי לירושלים ולעצור לחלוטין את פעילות הטרור והמלחמה, כמו גם את הפעילות המדינית נגד ישראל במוסדות להשכלה גבוהה ובארגונים הבינלאומיים.

זה יהיה תהליך ארוך וקשה. הוא יידוש מהפלסטינים

לסבול מטעמם המריר של תבוסה וייאוש. למרבה הצער, במלחמה אין קיצודי רדך.

תבוסה פלסטינית תהיה טבה עבור ישראל, אך אפילו טובה עוד יותר עבור הפלסטינים עצמם. שיוכלו סדך להשתדך מהיסטוריקה המהפכנית ומפנסדיות על רצח עם. האבשים המשכילים המוכשרים מקרבם יוכלו לשפר את חייהם על ידי בנייה של כלמלה, חברה ותרבות נודמלית ככל העמים. תחשב על זה כגרה מוקטנת של גרמניה בשנת 1945.

לכל הצדדים שדך התהליך המדיני במצבו הנוכחי לא מוביל לשום מקום. לכן סוגיות כמו מעמדה של ירושלים, קביעת גבולות וחלוקת משאבים, יוכלו להיפתר בהצלחה רק לאחר שהפלסטינים יפסידו. "פתרון שתי המדינות" המגוחך, שמשמעותו כיום היא לבקש מישראל שתחזק במדע את אויביה הנצחיים, ישמע הגיוני יותר רק אודי תבוסה פלסטינית.

המשקיפים מבחוץ על הסכסוך עומדים בפני בחירה קשה או לאמץ את המטרה הפלסטינית (בין אם המחזמת של הרש"פ או הגלויה של המאס) לחיסול ישראל, או לתמוך בניצחון ישראל וקבלתה על ידי שכנותיה.

עצם קיומה של ברירה כזו אומר למעשה כי אין ברירה: המטרה הראשונה היא תוקפנית וברברית, ואילו השנייה הגנתית ומתורבתת. אין אף אדם הגון שהיה מאמץ בירעין את המטרה הפלסטינית להשמדת מדינה פרוחת. למרבה השמחה, חב ממשלות המערב אישרו שק עומדות לצר ישראל בבחירה הזו, גם אם הן לא מסכימות איתה על הדרך בה יושג הניצחון.

מעצמות המערב צריכות לתמך בישראל הנוהגת באופן חוקי ומי ונוקטת בצעדים המעשיים הנחוצים כדי להבטיח ניצחון. הן צריכות לרשות את התביעות הפלסטיניות בירושלים ולהעביר את השגרירות שלהן לעיר, לעמוד לצד צה"ל כאשר הוא מעניש את הברברות הפלסטינית, ולהצטרף לארצות הברית בהקעת הפארסה של "הפליטים".

לפני כשנה החל פרום המזרח התיכון שבראשו אני עומד לקדם את רעיון הניצחון הישראלי באמצעות בתי הנבחרים בישראל ובארצות הברית. השדולות שהוקמו בכנסת ובקונגרס כוללות חברים מכל קצות הקשת הפוליטית המסכימים על כך שמשא ומתן אינו אפקטיבי כל עוד הפלסטינים לא מכירים בקיום ישראל. לכן, הדרך היחידה להתקדם היא באמצעות ההסרה בניצחון ישראלי. מטרתנו היא לשכנע בכך מנהיגים נוספים במערב.

גם המתנגדים לרעיון הניצחון מכירים בהשפעתו. כאשר כתב על שגרירת ארצות הברית באו"ם ניקי היילי, ציינ הפרשן הפלסטיני דאוד קוטאב כי "גראה שהיא חוזרת על אותם רעיונות פריישראלים כמו של דניאל פייפס". ה'גרדיאן' הבריטי ואחרים טענו שדונלד טראמפ העביר את השגרירות האמריקנית לירושלים תחת השפעה של פרויקט הניצחון הישראלי.

פרום המזרח התיכון מחפש מתנדבים שיעזרו להפיץ את הבשורה, במיוחד בישראל. אם אתם משגינינים לסייע, כתבו לנו ב IsraelVictory@

מטרה אנושית אינשוואיטיבית, עה, שהיטשטש מעט